

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

U THE MORALIST

Treball Final de Grau

NIL SAFONT SOLÉ

Tutora: Maria Rosa Vives Piqué
Facultat de Belles Arts
Curs 2017-2018

ÍNDEX

1	RESUM/ABSTRACT	1
2	INTRODUCCIÓ	2-3
3	PRESENTACIÓ	4-7
4	MARC TEÒRIC	8-19
4.1	PRECEDENTS	
4.2	ACTUALITAT	
4.3	REFERENTS	
5	METODOLOGIA	20
6	PRODUCCIÓ	21-31
7	CONCLUSIONS	32-33
8	BIBLIOGRAFIA	34-35

I RESUM/ABSTRACT

Intervenir l'*espai públic*. Parlaré tan sols de *muralisme*, però n' existeixen també moltes altres formes. El *muralista* i els diversos conceptes que giren entorn aquest, des d'un punt de vista històric, actual i personal.

Apoderar-se d'una part de l' espai considerat a disposició de tots, per realitzar una *representació* del caràcter que sigui, la qual serà constantment observada per tot tipus de persones que circulen per l'entorn urbà siguin ciutats o pobles petits, és un fet cada vegada més habitual i és que l' *Street Art* s'està convertint en una expressió artística cada vegada més present arreu del món.

Una *problemàtica* personal que visc i tinc constància que també viuen o han viscut, altres artistes del mateix àmbit inspira aquest projecte d'investigació. *Experimentació* personal amb intenció de trobar respostes a diverses problemàtiques i qüestions sobre un tema el qual visc en primera persona però que afecta també a tot l'entorn artístic en què porto desenvolupant-me des de fa anys.

D' on prové el muralista o artista urbà, quina *evolució* positiva o negativa ha caracteritzat aquesta figura durant el segle XX i en l'actualitat, de quina manera la viuen i entenen diversos referents i quines problemàtiques viu la seva i meua producció artístiques a l'hora de desenvolupar-se en diversos contextos diferents.

Key words.

PUBLIC SPACE **MURALISM**
MURALIST **REPRESENTATION**
STREET ART **PROBLEM**
EVOLUTION **EXPERIMENTATION**

Paraules clau.

ESPAI PÚBLIC **MURALISME**
MURALISTA **REPRESENTACIÓ**
STREET ART **PROBLEMÀTICA**
EVOLUCIÓ **EXPERIMENTACIÓ**

Intervene the *public space*. I will speak only about *muralism*, but there are also many other forms. The *muralist* and the various concepts that revolve around this, from a historical, current and personal point of view.

To seize a part of the space considered available to all, to paint a personal *representation*, which will be constantly observed by all kinds of people that circulate around the urban environment being cities or small towns, It is a common occurrence cause *Street Art* is becoming an artistic expression that is increasingly present throughout the world.

A personal *problem* I live in and I am aware that also live or have lived, other artists in the same field inspired this research project. Personal *experimentation* with the intention of finding answers to various problems and questions about a topic that I live in first person but that also affects the whole artistic environment in which I have been developing for years.

Where does the urban muralist or artist come from, what has been the positive or negative *evolution* of this figure during the twentieth century and nowadays, in what way live and understand different references and what are their problems and their artistic productions at the same time developing themselves in different contexts.

2 INTRODUCCIÓ

M'interessa iniciar aquesta investigació realitzant una mirada al passat i analitzar d'on prové aquest moviment artístic anomenat actualment com a *Street Art* o *Art urbà*, de quina manera l'entendem en l'actualitat i sobretot descobrir de quina manera l'artista que prové del mur, s'està desenvolupant i integrant cada vegada més en altres circuits artístics.

Investigació teòrica i pràctica, la problemàtica que viu l'*artista urbà* a l'hora d'haver d'afrontar un canvi de context que el treu de la seva zona de confort, és a dir, la pintura mural, quan pretén entrar en altres àmbits artístics. L'experimentació personal dins l'àmbit del Street Art des de fa diversos anys, m'ha proporcionat uns mecanismes tècnics i un mètode de treball els quals em permeten crear de manera còmoda adaptant-me a les diverses situacions que poden aparèixer.

Ja siguin projectes de petit tamany on pretenc obtenir una representació altament detallista, on la bona resolució tècnica és òptima per aconseguir un realisme fotogràfic, com també façanes senceres les quals són pensades per observar-se des de distàncies més llunyanes a peu de carrer, murs de tamany immensos els quals demanen una resolució tècnica diferent i un nivell de detall òptim a la situació, ja que hem de procurar resoldre la representació de manera que es contempli

Primerament pretenc analitzar diversos conceptes que seran imprescindibles per profunditzar sobre aquesta problemàtica, conceptes que ens ajudaran de manera teòrica, a conèixer els *precedents* importants que han pogut destacar per les seves creacions pictòriques en els dos contextos, al mur però també a la galeria.

Algunes intervencions podran resoldre's tècnicament utilitzant la tècnica de l'esprai i la pintura acrílica pels detalls més acurats, altres serà imprescindible utilitzar pintura plàstica, brotxes i corrons per cobrir de manera ràpida amb colors plans les diverses zones de les grans representacions, per crear posteriorment altres tonalitats de colors clars i foscos per crear llum i una composició basada en les taques de color, les quals proporcionen un acabat oportú quan s'observa des de lluny.

Tant una tècnica com l'altra, han sigut des de fa anys, les més utilitzades per la majoria d'artistes urbans que com jo, han après a pintar mitjançant un mur i no una tela i un bastidor. Una forma diferent d'entendre la representació pictòrica, que des de l'inici ve condicionada pel situacionisme de cada espai on hem d'intervenir i que caracteritza de forma inicial cada representació i per tant, també el nostre discurs artístic.

Farem una mirada a un passat no molt llunyà, per conèixer alguns moviments que són els precedents del que avui en dia anomenem Street Art, intentarem donar respostes sobre com funcionar en cada un dels dos contextos, al perquè de l'existència d'aquestes problemàtiques i de quina manera aquesta *dualitat* és viscuda i entesa des de diversos punts de vista dins d'aquest àmbit artístic, ja sigui d'artistes reconeguts com de comissaris artístics.

Després d'aquesta investigació teòrica, experimentarem de primera persona mitjançant un projecte pràctic, com afrontar les problemàtiques que suposa per a mi com a artista urbà el qual treballa la majoria de vegades sobre un concepte imposat prèviament, haver de realitzar diverses obres artístiques amb intenció d'èsser exposades en una *sala expositiva*. Quins resultats podem obtenir a l'hora de treballar sobre diversos suports, amb uns tamany clarament molt més reduïts que el mur, de quina manera sabrem adaptar el nostre discurs artístic i com sabrem desenvolupar-nos tècnicament tenint en compte tots aquests aspectes.

Podem trobar un punt de convivència entre els dos àmbits? Som capaços d'evolucionar i sortir de la nostra zona de confort trobant un *punt d'interacció* entre les dues formes d'entendre la pintura? Quines diferències observem en el discurs artístic personal i dels referents, a l'hora de treballar en un àmbit i un altre?

L'objectiu principal de la investigació teòrica, és reforçar o millorar els mecanismes de producció artística personal mitjançant la recerca d'informació i d'altres referents artístics que hagin viscut aquesta mateixa problemàtica que plantejo.

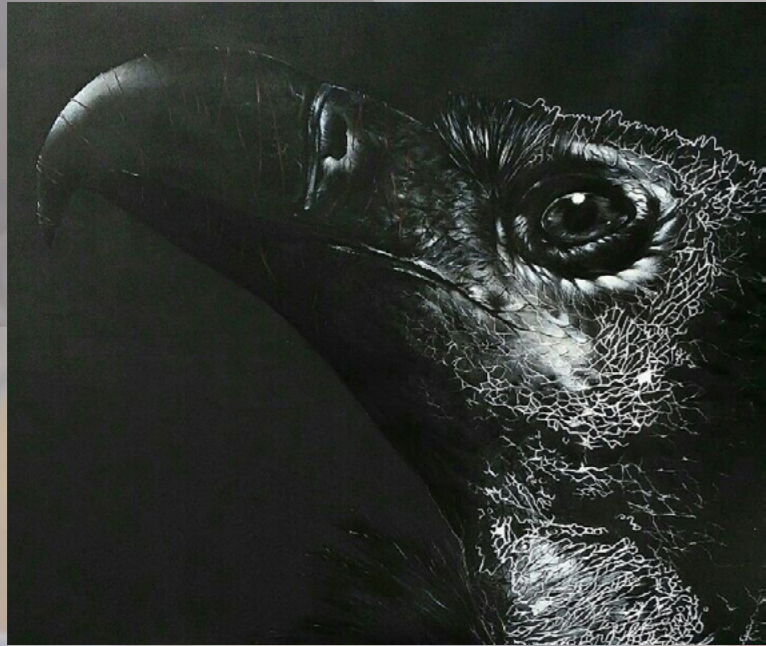
Per aconseguir aquest objectiu, és oportú analitzar els plantejaments d'altres artistes, a l'hora d'afrontar aquest canvi de context, parlar amb comissaris experts en l'àmbit de l'art urbà per conèixer-ne la situació actual a fons i obtenir la capacitat de produir diverses obres que puguin funcionar en un espai expositiu, sense perdre l'essència personal que caracteritza la meua producció artística per ser provinent de la intervenció en l'espai públic, trobar un fil conductor que ens permeti relacionar ambdues produccions, un discurs artístic i un *llenguatge comú*.

Pretenc experimentar amb diversos suports, partint des d'un suport altament rígid, passant per un de menys dur per acabar treballant sobre tela. L'experimentació tècnica serà oportuna per adaptar-nos a cada un dels suports que pretenc investigar, obtenint una relació entre cada un d'ells i creant un conjunt de 3 peces que pretenen funcionar per separat però també conjuntament.

M'interessa el fet de portar de manera literal, una petita part de mur pintat al carrer, en el mateix espai expositiu, de manera que el pugui muntar i desmuntar per transportar-lo d'un espai a l'altre, de manera que el canvi de suport sigui evident i explícit, però que alhora conformi un mateix discurs artístic i representatiu entre les 3 peces. Pretenc crear una relació directa entre l'expressió artística que podem trobar en l'espai expositiu i la que trobem en el mur del carrer.

3 PRESENTACIÓ

Nil Safont (1995-). The vulture, 2015.
Spray and acrylic on canvas, 200 x 220 cm.

Nil Safont (1995-). No title, 2016.
Spray, 4 x 13m. (Penelles, Lleida)

Nil Safont (1995-). Distance, 2017.
Spray, 2 x 3m (Barcelona)

Nil Safont (1995-). Time, 2017.
Spray, 3 x 10m (Leida)

Nil Safont (1995-). Robotic girl, 2017. Spray, 12 x 10 m.
Escola Dionesana de Navàs
(Navàs, Barcelona)

Nil Safont (1995-).
No title, 2016.

Nil Safont (1995-). No title,
2016. Spray, 4 x 12 m.
(Berga, Barcelona)

Nil Safont (1995-).
Asics Tiger, 2017.
Spray, 3 x 5 m.
Asics Iberia SL. (Barcelona)

Artista urbà de 22 anys basat a Barcelona i treballant com a autònom professional a l' àmbit del Street Art des de mitjans de l'any 2017. Inicis al carrer, amb arrels al món del Graffiti des dels 12 anys, amb influències de la cultura Hip Hop i amb una evolució del vandalisme i les lletres de graffiti a murals artístics i decoració d' espais de diverses dimensions. Participació a diversos festivals de Street Art, intervencions murals en l' àmbit local, nacional i internacional.

Una recerca constant de la perfecció tècnica amb la pintura en esprai, amb utilització també d'altres tècniques per a treballs més delicats i reduïts de tamany com la tinta xina i amb constant experimentació amb altres tècniques que em permeten evolucionar tècnicament i aconseguir les representacions i els resultats pictòrics que pretenc obtenir en cada una de les diverses etapes de la meva trajectòria artística.

Representacions figuratives i expressives, treballant amb el realisme fotogràfic i l'apropiació i recreació d'imatges però també sobre fotografies realitzades personalment. Interès per la representació de la llum mitjançant el clarobscur i el blanc i negre, a al recerca d'un discurs personal basat en el realisme fotogràfic, una representació figurativa amb llenguatges pictòrics en constant investigació i experimentació personal.

Nil Safont (1995-) .
Dialogue II, 2015.
Spray and acrylic, 25 x 4m. (Barcelona)

Després de passar per mans de diversos professors de la casa i absorbir diversos coneixements i tècniques, segueixo amb l'interès per la intervenció en l'espai públic, amb nous mecanismes per saber-me desenvolupar en diverses situacions, amb un discurs artístic reforçat, nous coneixements teòrics que són d' ajuda a l'hora de reflexionar sobre l'actualitat artística i amb voluntat de seguir evolucionant tècnicament però sobretot també, a nivell conceptual.

Començo realitzant petits murals en diverses fàbriques i zones abandonades de l'entorn, zones sense vigilància lliures de qualsevol tipus de control institucional, les quals són propícies per realitzar intervencions il·legals, començo a descobrir la tècnica de l' esprai i aprenc a com interactuar amb l'espai mitjançant les meves representacions figuratives. Es difonen a través de les xarxes socials la ubicació i fotografies d'aquests, els quals comencen a esdevenir espais d'interès.

El centre cultural Konventzero situat a la petita població de Cal Rosal (Berguedà), m'ofereix la meva primera residència artística, realitzo diverses exposicions arreu del territori català mentre també rebo ofertes per realitzar algunes intervencions artístiques en espais públics mitjançant ajuntaments i també espais privats, per part de diversos negocis locals. Sóc escollit per participar a diversos festivals de Street Art com el GarGar del petit poble lleidatà de Penelles, el qual va ser reconegut pels mitjans de comunicació a escala nacional i això fa que augmenti cada vegada més la demanda per seguir realitzant intervencions artístiques en diferents espais.

Destaco la meva intervenció al centre cultural Omniartecaserta a la ciutat de Caserta (Itàlia), on realitzo un mural en directe, sóc contractat per l'empresa esportiva ASICS per participar en un projecte artístic del departament de màrqueting a les oficines de Barcelona, posteriorment a les oficines de Madrid i actualment amb un projecte per les oficines de Dubai (Emirats Àrabs Units).

Destaco també un projecte actual comissariat per Arcadi Poch, comissari artístic i encarregat del departament de cultura de l'empresa Montana Colors, en commemoració pel 40è aniversari de la fira de Tàrraga, destacada per esdevenir el mercat internacional de les arts escèniques.

La dedicació a temps complet als diversos encàrrecs que sorgeixen i la necessitat de seguir vivint només d'aquestes pràctiques, creen una problemàtica personal en mi la qual no tarda a aparèixer. El fet de comercialitzar la majoria de la meva intervenció artística per negocis i empreses les quals imposen des de l' inici uns determinats factors els quals condicionen gairebé completament la meva intervenció, fa que acabi realitzant creacions purament decoratives en la majoria de casos.

La meva intenció per poder desenvolupar un discurs personal i artístic majoritàriament es veu decapitada pels interessos o estratègies de màrqueting que pretenen assolir els diversos clients que em contracten. Un treball purament tècnic i de representacions realistes sobre aspectes relacionats amb els seus interessos comercials. Aquest fet és propici per a mi per seguir millorant e investigant noves estratègies tècniques tot i que no em permet desenvolupar-me a nivell conceptual, ja que, el concepte sempre em ve imposat prèviament.

Nil Safont (1995-) .
Mural per la Independència, 2017.
Spray and acrylic, 8 x 6m. (Berga, Barcelona)

Nil Safont (1995-) .
Dialogue II, 2015.
Spray and acrylic, 25 x 4m. (Barcelona)

No és en tots els casos així però si en la gran majoria, i és que, per poder seguir vivint d'això evidentment he de saber adaptar-me a cada situació que se'm presenta encara que no sigui del tot profitosa pel meu desenvolupament com a artista o em sembli poc interessant a nivell de contingut.

La meva intenció actual és dedicar-me a un temps parcial a aquest tipus d'encàrrecs encara que hagi de rebutjar algunes ofertes interessants, deixant espai, també, a la meva investigació personal artística per evolucionar i ser capaç d'entrar en altres circuits artístics que em semblen d'interès. Aquest treball és per a mi una oportunitat d'investigació personal per buscar un camí alternatiu el qual no sigui completament una comercialització de les meves intervencions artístiques, una investigació teòrica / pràctica a nivell personal i extern que em permeti descobrir un camí diferent del que conec en l'àmbit artístic del Street Art i com relacionar-lo també, amb altres circuits artístics.

4 MARC TEÒRIC

Per entendre de manera correcta la temàtica que tractem és oportú analitzar algunes de les diferents corrents artístiques que precedeixen aquest concepte en un passat no molt llunyà, ens situarem a diverses èpoques i diferents països seguint un ordre cronològic que ens permeti analitzar des de punts de vista diferents per acabar obtenint unes conclusions o coneixements imprescindibles per, posteriorment, analitzar-ne la situació artística actual.

Analitzarem aquests precedents històrics mitjançant diverses situacions cronològiques, polítiques i territorials diferents, començant pel *Muralisme Mexicà*, seguit dels inicis del *Graffiti* i finalitzant amb l'evolució actual i desenvolupament del *Street Art* i *Muralisme contemporani*, traçant així un recorregut a través del segle XX i l'actualitat.

Diego Rivera (1886-1957).
Sueño de una tarde dominical, 1947.
Pintura al fresc, 4.17m x 15.67m.

4.1 PRECEDENTS

El moviment muralista mexicà és considerat un dels gèneres artístics més distintius de l'Amèrica Llatina i ens situa als inicis de la Revolució Mexicana de l'any 1910 tot i que no és fins a partir dels anys 20, quan realment es realitzen les primeres intervencions murals després que diversos artistes siguessin contractats per realitzar una sèrie de murals a les parets de dos edificis importants com foren la Secretaria Nacional i l'Escola Nacional Preparatòria mexicana.

A partir d'aquest moment, es va formar una petita escola muralista mexicana la qual va començar a guanyar prestigi a nivell internacional no tan sols per ser una nova corrent artística sinó per esdevenir un moviment social i polític, ja que les seves representacions muralistes eren fortes armes de reivindicació sobre temes de caràcter polític com la revolució, la lluita de classes socials i dels drets de les persones indígenes.

Un dels artistes més destacats de l'època fou *Diego Rivera*[1], que com altres, fou un dels encarregats d'impulsar aquest moviment artístic amb obres destacades per la utilització de colors plans i temàtiques que defensaven els drets dels treballadors.

El *muralisme mexicà*[2] va convertir-se en un mecanisme d'expressió nacional i em sembla un punt molt interessant de partida per seguir parlant de l'evolució i els inicis del concepte sobre el qual parlem.

Entenem d'aquesta manera que el muralisme mexicà no pretenia tan sols realitzar composicions atractives visualment o d'intencions decoratives com podríem trobar en l'actualitat, sinó que era impulsada per una reivindicació política de fons en la qual la tècnica pictòrica tan sols era un fort instrument d'expressió sobre un concepte que es pretenia transmetre i reivindicar socialment. Identifiquem el muralisme mexicà com a una arma revolucionària, una expressió artística de caràcter completament polític i amb una influència de grans dimensions sobre la societat.

Vull destacar finalment, que el muralisme mexicà va aconseguir influir a molts altres artistes del moment pertinents a altres àmbits artístics, realitzant un canvi a nivell de contingut en les seves obres, incloent-hi problemàtiques socials en les seves representacions amb intenció de crear un art útil pel públic, funcionar com a creadors de consciència social i de sentit.

1. CORONEL RIVERA, J. (2007). *Diego Rivera: Obra mural completa*. Mèxic: Taschen Benedikt.

2. RODRIGUEZ PRAMPOLINI, I. (2013). *Muralismo mexicano 1920 - 1940: Crónicas, catalogo razonado I y II*. Mèxic: Fondo de cultura economica.

Al mateix temps que el muralisme mexicà es desenvolupa en aquest territori, també ho fan altres artistes en altres zones no molt llunyanes des de mitjans del segle XX, destacant per exemple el gran pintor brasiler *Cândido Portinari*[3], el qual va ser també un dels pintors muralistes més destacats de l'època modernista per la seva pintura expressionista inspirada en diverses problemàtiques socials del seu lloc d'origen com els esclaus, els conquistadors, les migracions de població i la misèria.

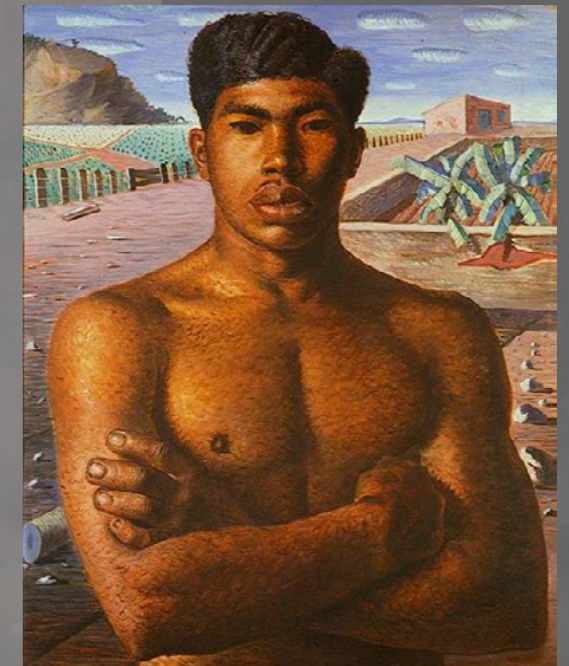
Les seves imatges parlen de la realitat precària de la seva terra natal, un territori brasiler caracteritzat per la violència i les migracions causades per les grans èpoques de sequera. Després de realitzar diverses intervencions murals arreu del seu territori natal, va expandir-se posteriorment a arreu del continent americà evolucionant la seva metodologia artística però mai deixant de banda la figuració i la reivindicació social.

El creixement d'aquesta nova forma d'expressió artística va ser ràpid arreu dels països d'Amèrica llatina i Amèrica central a causa de la necessitat de reivindicació davant la seva situació social i política. Va ser un mitjà revolucionari que criticava la precarietat existent i una gran varietat de problemàtiques socials, que involucraven als artistes a ser-ne partícips mitjançant la seva millor arma, la creació artística.

Aquest ràpid desenvolupament, va provocar que no tardessin en aparèixer les primeres intervencions en altres zones del continent americà. Als inicis dels anys 70, neix a la ciutat de Nova York, un nou moviment que seria el principal precedent del concepte que avui en dia coneixem com a Street Art.

3. GIUNTA, ANDREA. (2005). *Cândido Portinari y el sentido social del arte*. Buenos Aires: Siglo XXI Editores.

4. GANZ, NICHOLAS. (2010). *Graffiti: Arte urbano de los cinco continentes*. Barcelona: Gustavo Gili.

Cândido Portinari (1903-1962). *O Mestiço*, 1934.
Óleo sobre tela, 81 x 65 cm. (São Paul, Brasil)

Es tracta del *Graffiti*[4], nom de procedència italiana que fa referència a un missatge escrit, imatge pintada o una barreja d'ambdues i que té procedència en inscripcions trobades en excavacions arqueològiques de l'antiga Roma. Aquest moviment, té moltes interpretacions diferents, les quals poden ser de reivindicació social i política, de caràcter més artístic o d'afirmació personal.

És per això que no podem anomenar-lo un moviment artístic, ja que inclús jo com a artista urbà amb inicis al món del graffiti, no el consideraria com a tal per diverses raons. Entenc aquest concepte com a l'intervenció al espai públic amb intencions reivindicatives, ja sigui de caràcter social i polític com a nivell personal.

Després de viure aquest moviment durant anys, des d'un punt de vista actiu pel què fa a les meves diverses accions ja sigui en solitari o en grup, l'entenc com a una acció il·legal que pretén realitzar qualsevol tipus d'intervenció ja sigui tipogràfica o icònica, amb intenció de molestar a la resta d'individus socials i al mateix temps burlar la llei i les autoritats que pretenen impedir-ho.

El **graffiti** com a tal neix al metro de la ciutat de Nova York, mentre varis personatges escriuen missatges polítics o noms en clau, coneguts actualment com a tags, per marcar el territori i crear conflicte social. L'intenció principal, és molestar tant com es pugui i alhora competir amb els altres per realitzar missions i objectius cada vegada més arriscats burlant les autoritats i guanyant respecte dels altres escriptors de graffiti.

Aquest moviment s'expandeix arreu dels Estats Units i evoluciona de manera que cada vegada es realitzen intervencions amb una dedicació més gran, creant formes i lletres mes complexes i competint també per assolir un nivell tècnic més alt que els altres. El més respectat serà qui aconsegueixi escriure el seu nom o els seus dibuixos a més llocs que els altres, amb un nivell de risc més alt respecte la il·legalitat i la burla de la llei i les autoritats i a l'hora amb un nivell tècnic que sigui més atractiu que la resta.

El creixement pel què fa la crítica d'aquesta corrent provinent de la cultura Hip Hop dels Estats Units, ha sigut i és cada vegada més considerable, ja que, no és gents acceptada en la nostra societat ni pretén ser-ho mai.

Banksy (1974-). Flower Thrower, 2003. Stencil. (London)

El verdader **graffiter** mai deixarà de treballar de manera il·legal i amb pretensions que no siguin aquestes que he nomenat, l'individu que es considera artista, muralista o que comença a realitzar intervencions en espais on està permès pintar, deixarà automàticament de ésser considerat un graffiter per la resta i evidentment, perdre tot el respecte tenint en comte que haurà deixat de defensar els ideals vandàlics i antisocials que impulsen al moviment del graffiti.

Aquest moviment ha evolucionat durant tota la dècada dels anys 70 i 80 arreu del món, essent estats units el punt de partida però desenvolupant-se també cada vegada més a nivell mundial i sobretot al territori europeu. M'agradaria destacar el film documental de l'any 2010 anomenat *Exit Through the Gift Shop* [5], dirigit i produït per la figura més important del moviment del graffiti des dels seus inicis fins a l'actualitat, el britànic conegut amb el nom de **Banksy** [6].

Es tracta d'una producció magnífica que explica de manera detallada i exemplar el recorregut de diversos personatges participants d'aquest moviment, de quina manera actuen i perquè, les seves principals motivacions a l'hora de realitzar milers de pintades de forma il·legal arreu del territori americà i també de quina manera, incloent-hi el mateix Banksy, aconsegueixen esdevenir artistes reconeguts a nivell mundial per les seves intervencions, exposant inclús les seves obres a diverses galeries arreu del món i esdevenint els referents principals del moviment artístic que posteriorment seria anomenat com a **Street Art** o **Post-Graffiti** [7].

5. *Exit through the gift shop (Salida por la tienda de regalos*. Dir. Banksy). Paranoid Pictures. 2010.

6. BANKSY. (2006). *Banksy: Wall and piece*. Londres: Secker and Warburg.

7. McCORMICK, CARLO. (2015). *Trespass. A History of Uncommissioned Urban Art*. Londres: Taschen GmbH.

4.2 ACTUALITAT

Després d'analitzar de manera breu el desenvolupament d'aquesta corrent artística tant als països d'Amèrica Llatina, com la posterior aparició d'aquesta variant als països nord americans, destacant la ciutat de Nova York com a punt de partida, podem observar que la intervenció artística al espai urbà ha sigut un moviment amb constant evolució i maneres d'entendre'l diferents.

Des de les primeres reivindicacions polítiques i socials, utilitzant l'art com a arma d'expressió pública fins a les actuacions vandàliques i atacs constants de l'immobiliari urbà per burlar les autoritats, des del metro de Nova York fins a tot tipus de superfície situada a l'espai públic de les grans ciutats.

Després de diverses polítiques de penalització desenvolupades pels ajuntaments de les ciutats per acabar amb aquest tipus de vandalisme, algunes d'elles van optar també per habilitar zones on es poguessin realitzar intervencions de manera legal i sense molestar la resta de la comunitat.

És així com diversos individus que havien patit les conseqüències greus d'aquestes penalitzacions, decideixen treballar sobre aquestes superfícies les quals permetien que l'interventor disposés del temps que volia per realitzar la seva obra, ja que, no corria el risc de ser perseguit per l'autoritat i per tant aquest podia desenvolupar un nivell tècnic cada vegada superior.

Fou llavors quan els primers murals, com els coneixem actualment, començaren a aparèixer a les grans ciutats i la comunitat quedava bocabadada en veure que els mateixos creadors que havien realitzat pintades embrutant el seu immobiliari urbà, eren capaços de realitzar obres de gran nivell si els hi era permès fer-ho.

Aryz(1988-.) Mural per a CityLeaks, 2013. (Cologne, Germany)

És així com apareix el gran dilema que recorre des de fa anys en ciutats d'arreu del món, la qüestió de si podia considerar-se art o vandalisme. La comunitat quedava dividida pels qui opinaven a favor dels artistes urbans i per qui seguia criticant aquest tipus d'intervencions.

Tot i que la gran majoria eren els opositors, aquest moviment anomenat cada vegada més, art urbà, seguia desenvolupant-se i expandint-se de manera ràpida. Aquesta evolució ha arribat fins als nostres dies i segueix vigent, tot i que cal dir que des de la dècada dels 90, ha sofert un pols constant cada vegada més evident sobre la seva percepció, la seva definició i el seu valor social, cultural i artístic.

Avui en dia les xarxes socials s'han encarregat de difondre aquest moviment mitjançant imatges les quals poden ser sobre una intervenció realitzada en un espai on no és contemplada per un gran públic però que gràcies a aquesta difusió digital, pot arribar a ser contemplada per milers o milions de persones.

Això no tan sols ha suposat una clara globalització de l'impacte de cada intervenció, sinó que ha posat de manifest que és un art amb molts més seguidors dels que l'hegemonia cultural l'hi atribueix.

Davant d'aquests fets, podem afirmar doncs, que ens trobem davant un nou moviment artístic el qual podem anomenar muralisme contemporani que ha deixat de ser tan sols un fenomen auto referencial i de consum intern per convertir-se en una de les branques artístiques més reconegudes actualment.

Les ciutats han esdevingut les galeries, amb una clara càrrega de democratització de l'art i de reinterpretació d'aspectes relacionats a la condició humana, com la necessitat d'incidir en l'entorn, personalitzar-lo i reapropiar-se'n.

Pel que fa al nostre país, les ciutats han pres camins diferents unes de les altres a l'hora de decidir-se si perseguir o aplaudir aquest nou moviment.

Algunes polítiques municipals opten per defensar-lo i convertir-lo en un vehicle de transformació i dignificació de l'entorn urbà, convertint-lo alhora en una eina de gentrificació i atracció turística. Altres polítiques han optat per ordenances ciutadanes de tolerància zero i criminalització absoluta, per evitar qualsevol tipus d'intervenció en l'espai públic ja sigui de manera vandàlica o més artística.

Tot i aquestes polítiques de prohibició, cal destacar que existeixen ja artistes reconeguts a nivell mundial per les seves intervencions tal i com he esmentat abans, alguns d'ells exposant alhora a diverses galeries i comercialitzant les seves obres per un gran valor.

Són els encarregats principals de funcionar com a referents per les generacions que pugem al darrere i pretenem seguir lluitant per aquesta nova corrent artística.

Cada vegada són més els artistes espanyols que aconsegueixen arribar a l'elit de l'art urbà i són els encarregats de demostrar que aquest fenomen està aconseguint superar tots els obstacles que se l'hi presenten, un fenomen emergent que marca tendència i creix a nivell internacional a gran velocitat.

Aquests artistes podrien ser figures com *Pichi Avo*, *Aryz* o *Okuda* [8] entre altres, autors espanyols reconeguts a nivell internacional que representen, cada un per motius diferents, la connexió entre el Graffiti i l'Street Art.

Dic això perquè tots ells inicien la seva carrera artística com a grafers realitzant intervencions del tipus que abans he explicat, intervencions il·legals que han sigut penalitzades o castigades i que han desencadenat en intervencions revalorades de manera clarament positiva culturalment arreu del món.

Tots ells han desenvolupat la seva creativitat als carrers dels seus pobles o ciutats, essent els més reconeguts a nivell nacional per desenvolupar un llenguatge propi perseguit i castigat per les polítiques municipals les quals han acabat acceptant-lo quan els hi ha sigut d'interès per aprofitar-se'n.

**Pichi Avo. Festival Arte Urbano
Mar Menor, 2016. (Murcia, España.)**

8. TRISTRAM, C., GONZALEZ SUAREZ, M. y SUAREZ, M. (2011). (2015). *Los nombres esenciales del arte urbano y del graffiti español*. Barcelona: Lunwerg.

4.3 REFERENTS

Cada vegada són més freqüents els casos en què empreses o institucions utilitzen aquesta corrent artística amb interessos comercials o publicistes contractant artistes per realitzar intervencions sobre conceptes o temàtiques gents identificatives amb el discurs artístic propi d'un artista sinó més aviat d'un decorador i que poden arribar a crear un gran enrenou a les xarxes socials pel sol fet de ser realitzades per un determinat artista reconegut, cosa que pot arribar a afavorir també a aquest pel sol fet de ser contractat per una companyia important.

Aquest gran dilema com a artista, el visc també jo com a artista urbà emergent quan sóc contractat per diverses institucions tal com he dit anteriorment.

És curiós veure que existeixen diversos camins dins un mateix moviment artístic que poden arribar a esdevenir fins i tot contraris, tal com hem vist amb els muralistes sud-americans, els quals realitzaven totalment el contrari del que actualment fem alguns artistes urbans.

D'aquí el nom que dona títol a aquest projecte. La reflexió moral que proposaven els muralistes o *moralistes* inicials contrastada amb la majoria d'intervencions muralistes actuals.

Després d'analitzar aquestes diferents etapes que caracteritzen aquest moviment i d'entrar de ple en l'actualitat i els diversos camins o punts de vista que en deriven, seguirem realitzant una investigació més a fons sobre diversos factors que giren entorn aquest tema.

Començarem a enfocar la investigació des d'un punt de vista més personal i actiu mitjançant l'entrevista amb un comissari artístic i diversos artistes urbans força consolidats els quals ens poden fer entendre millor com viuen i entenen l'Street Art i sobretot, de quina manera entenen ells l'evolució o el pas de l'art urbà a les galeries.

Arcadi Poch (Badalona, 1982)

La primera entrevista serà realitzada al comissari artístic *Arcadi Poch*, encarregat també del departament de cultura de Barcelona de la companyia Montana Colors.

Pel que fa aquesta entrevista la qual realitzo de manera presencial amb ell, pretenc centrar-la en diversos factors o conceptes per a mi imprescindibles a l'hora de parlar sobre Street Art.

Un d'ells i potser dels més importants, és el *situacionisme artístic* que caracteritza aquestes intervencions i la importància que té a l'hora de desenvolupar-se una representació que tingui en compte els antecedents històrics o actuals, les classes socials i l'entorn del barri en general on va realitzada, ja que aquesta es converteix en un gran atractiu cultural pels ciutadans amb el qual també poden sentir-se identificats.

És un dels temes que tractarem amb l'Arcadi i que estarà desenvolupat de manera que les qüestions i respostes formaran un mateix text narratiu i no una disposició separada com és habitual en el format de la majoria d'entrevistes.

Per iniciar aquest comentari amb el comissari artístic Arcadi Poch, l'hi plantejo diverses qüestions les quals aniré desenvolupant a continuació, analitzant cada un dels conceptes que sorgeixen durant el desenvolupament d'aquesta temàtica.

Tenint en compte la trajectòria com a comissari artístic en el sector de l'art urbà i especialista cultural, és interessant comentar de quina manera ha viscut Arcadi l'evolució d'aquest moviment i com creu que seguirà desenvolupant-se en un futur.

Arcadi ens comenta que ha viscut de primera persona aquesta evolució, ja que, no tan sols és un teòric especialitzat en aquest àmbit i comissari artístic de projectes i festivals sinó que també ha realitzat més d'una intervenció artística i coneix de primera mà la manera de treballar i reflexionar d'un artista urbà a l'hora de realitzar una intervenció. Comenta que no tan sols ha observat canvis en els mètodes de treball dels artistes sinó que també una evolució a nivell conceptual i de pensament.

S'està perdent la intencionalitat artística inicial que caracteritzava aquest tipus d'intervencions, tot i que persones com ell treballen per evitar-ho i mantenir intacte el discurs polític i social propis d'aquestes, sembla que les funcionalitats que es deriven cada vegada són menys interessants.

Quan parlem de muralisme, art urbà o intervencions a l'espai públic, parlem també d'art situacionista, un concepte que, segons Arcadi, és important comentar i necessari interioritzar per l'artista que realitza aquest tipus de pràctiques artístiques.

L'art urbà constitueix una eina inigualable de transformació de l'espai públic, embellint-lo i recuperant espais que, degut a la seva degradació, eren evitats i negats pels vianants.

Té a més, una capacitat extraordinària per donar identitat als espais en què incideix, sent les seves obres elements de connexió entre els habitants i l'espai on es troben.

Hem de tenir en compte que qualsevol obra ha de fondre's amb la morfologia i la geometria de la ciutat i de cada racó o barri, a nivell plàstic, és un terreny extraordinàriament fèrtil i l'artista urbà ha de saber aprofitar-ho de la manera més adequada.

L'art urbà i la creativitat urbana, afirma Arcadi, han d'incloure un punt de vista no tan sols artístic sinó també una mirada social i cultural, molt intencionada. L'art urbà és l'art sense límits i el carrer, un element orgànic que canvia contínuament tal i com ha de ser. El carrer és de tots i per tant, no és de ningú.

Pel que fa a la relació entre la galeria o l'espai expositiu i la intervenció urbana, és cert que cada vegada més galeries de caràcter tradicional, inclouen artistes urbans en les seves ofertes culturals i projectes expositius amb uns interessos determinats gràcies al valor afegit que aquests aporten a les mostres pel fet de ser reconeguts a l'espai públic.

Cal recordar però, afirma Arcadi, que són dos espais d'interpretació diferents i s'han de valorar de formes diferenciades dos contextos els quals estan entrant en comú cada vegada més.

La figura de l'artista urbà és capaç d'adaptar-se cada vegada més a tot tipus de plataformes i plantejaments artístics diferents de manera que conjuntament amb els comissaris com jo, procurem seguir innovant i desenvolupant per obrir les portes a noves maneres d'entendre l'art i sobretot l'oferta cultural de les ciutats.

Després d'investigar històricament aquest moviment i de la formalització d'aquest petit marc teòric introductor sobre el passat i l'evolució actual, és el moment d'introduir l'argument sobre el qual desenvoluparé la meua investigació pràctica del projecte.

Per fer-ho, m'agradaria analitzar dos perfils diferents d'artista els quals compararé segons els seus inicis, trajectòria artística i situació actual, ja que podrem obtenir-ne conclusions interessants al ser, un iniciat al carrer i treballant actualment també a la galeria i l'altre, iniciat a la galeria i treballant també actualment al carrer.

Dos camins amb inicis diferents però amb un denominador comú, una situació la qual és el meu centre d'interès d'aquesta investigació, aquesta dualitat artística entre dos corrents que com hem comentat abans, han anat sempre separades però que a mesura que avancem i a causa de diversos factors socials i culturals, cada vegada es veuen més entreligades.

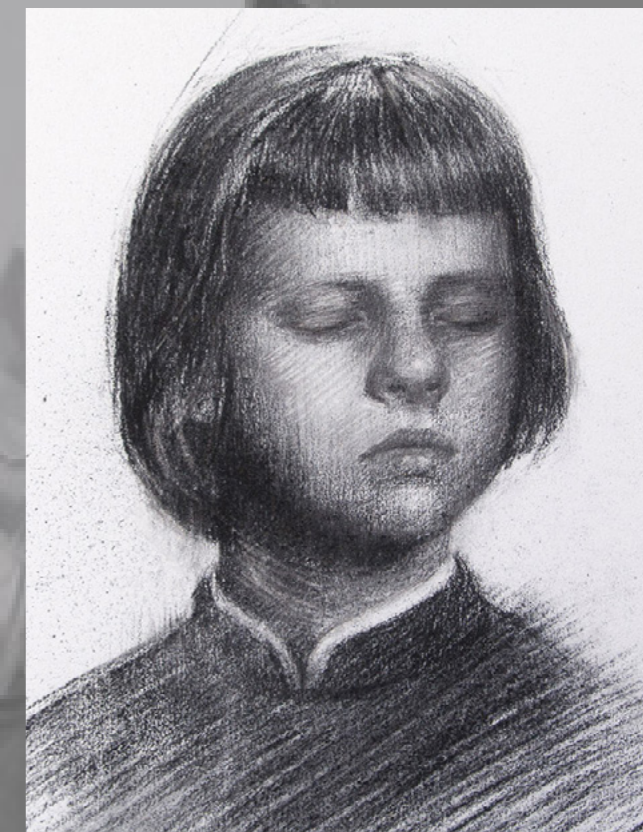
De quina manera tant l'un com l'altre, han aconseguit trobar un equilibri artístic per saber funcionar tant en el camp de l'art urbà com en altres circuits artístics com la galeria.

De quina manera han sabut trobar un fil conductor pel que fa al seu discurs artístic per adaptar-se a cada un dels dos àmbits, quins interessos els han motivat a fer-ho i de quina manera han viscut i viuen aquesta dualitat.

El primer artista amb el qual parlarem serà en **Miquel Wert (1982)[9]**, pintor i muralista català basat a la ciutat de Barcelona i dedicat exclusivament a l'art des de fa diversos anys. El coneix personalment, ja que, hem coincidit al festival d'art urbà GarGar de Penelles (Lleida) al qual els dos vam ser escollits per participar i on vaig tenir oportunitat de conversar amb ell.

Em va semblar un artista molt interessant pel que fa al discurs artístic consolidat que ha aconseguit desenvolupar durant els anys de trajectòria i l'admiro per la seva capacitat d'adaptació conceptual i tècnica tenint en compte que és un artista que prové de la galeria i ara mateix s'ha convertit en un dels muralistes emergents més destacats del panorama barceloní.

9. MIQUEL WERT. Works. <<http://www.miquelwert.com/works/>> [Consulta:14 d'Abril de 2018]

Miquel Wert (1982-). Mirada interior, 2015.
Medium Charcoal and acrylic on wood,
35 x 35 cm. (Barcelona)

El segon artista que tractaré és el francès **Zesoner (1980)**, amb el qual també he coincidit personalment en diversos esdeveniments i que admiro també, per ser un artista nascut completament al carrer mitjançant el graffiti i que ha aconseguit entrar amb força a l'espai expositiu, ja que, fa anys que es mou per diverses galeries franceses.

He escollit aquests dos artistes per ser completament diferents pel que fa als seus treballs a nivell tècnic i conceptual i per obtenir conclusions i respostes concloents sobre de quines diverses maneres poden enfocar-se les dos corrents artístiques.

Realitzo les mateixes qüestions a un i l'altre sobre quin és el seu inici en el món de l'art, com entenen la idea d'intervenir a l'espai públic, de quina manera perceben les relacions actuals entre els dos àmbits i de quina manera afronten i superen els reptes d'aquesta dualitat artística que viuen de manera diferent cada un d'ells.

Pel que fa en **Miquel Wert**, procedent de pare dibuixant i amb contacte i influència artística des de ben petit, recorda el seu inici lligat a un llaipis i a diverses exposicions les quals els seus pares freqüentaven degut els seus interessos artístics.

Ens comenta que posteriorment comença a interessar-se pel nou moviment del graffiti a principis de la dècada dels 90 i tot i que va formar-ne part durant un temps realitzant algunes intervencions influenciat pel graffiti americà i el còmic, de seguida va decantar-se per un altre àmbit artístic, al mateix temps que realitzava els seus estudis artístics a diverses institucions com la Facultat de Belles Arts o la Llotja, on va començar a desenvolupar el seu itinerari de taller el qual considera com el seu inici important.

Per a en Miquel, l'art urbà es refereix a un art efímer que té com a base la connexió amb l'entorn i la gent que hi habita. No hauria de ser tant sols decoratiu sinó que ha de crear reflexió sobre l'espai i la societat. Ens comenta que la seva intervenció muralista està molt relacionada a la seva feina de taller, es tracta d'un art figuratiu que parla de la quotidianitat i les arrels de l'individu.

El més interessant i valuós per ell, és el diàleg que es genera al voltant del seu treball amb espectadors que normalment no anirien a veure una de les seves exposicions, però que d'aquesta manera, intervenint a l'espai públic, té l'oportunitat d'arribar a aquest determinat sector de persones que freqüenten menys que altres les activitats culturals.

Miquel Wert (1982-). La llamada, 2016.
Mixed media on wall, (Barcelona)

El fet d'introduir elements del seu imaginari pictòric en un entorn urbà tenint en compte el que això comporta, és enriquidor tant en l'àmbit humà com professional. Miquel pretén donar peu a una relectura tant de l'espai en què es presenta cada intervenció com del motiu de la seva obra lligada a l'experiència personal de cada espectador.

Per a ell, el mur de la ciutat és un suport més que idoni per realitzar les seves representacions d'aquest teatre de la quotidianitat sobre el qual treballa i clarament per la possibilitat d'arribar a tot tipus de reflexions no només d'un determinat sector de persones que podrien freqüentar les galeries d'art, sinó també de persones amb uns discursos i formes d'entendre l'art, molt diferents d'aquestes.

Tenint en compte el seu recorregut com a artista de galeria i el seu creixement actual com a muralista, Wert ens parla de l'evolució actual de cada un dels sectors artístics respecte de l'altre. Actualment i potser no tant al nostre país, ens trobem davant un boom de l'art urbà i la seva entrada a les galeries és ja una realitat.

Ens explica que algunes galeries històriques i amb una línia més tradicional, han tancat les seves portes durant els últims anys a causa de diversos factors, un d'ells potser, la falta de capacitat per adaptar-se a les noves tendències actuals les quals estan esdevenint els principals interessos d'alguns col·leccionistes.

L'Street Art en seria un clar exemple i és que cada vegada més, crida l'atenció dels col·leccionistes, el fet de poder tenir a casa una petita obra pictòrica d'un artista urbà del qual podríem contemplar-ne creacions de grans dimensions en murs de ciutats d'arreu del món.

Vivim en una societat especialitzada a treure rèdit de qualsevol activitat o producció artística, i el fet de ser provinent del carrer, és un valor afegit que permet a diverses creacions entrar a les galeries pel sol fet de portar l'etiqueta street art, pretenent ser vàlides i aprofitant-se d'aquesta moda actual quan realment creen dubte sobre el seu pessim nivell.

En Miquel afirma que darrere aquest boom actual, el globus es desinflarà a poc a poc de manera que només quedaran alguns noms més establerts, els qui hauran aconseguit entrar en el circuit de l'art global.

Afirma també, que altres disciplines més tradicionals seguiran trobant el seu espai públic, però hauran d'aprendre a conviure amb aquests nous, les fronteres es van esvaint i de fet ja existeixen també galeries d'una línia completament clàssica que actualment estan incorporant artistes del carrer en els seus planters.

Malgrat haver realitzat de ben jove algunes accions relacionades amb el graffiti i haver-ho abandonat poc després per iniciar el seu treball de taller el qual l'hi ha permès des de fa anys, realitzar exposicions a nivell nacional e internacional, a diferència de mi o del pròxim artista Zesoner, del qual parlaré, no és fins l'any 2009, que Wert recupera tímidament l'activitat d'intervenir l'espai públic, amb una mirada ja més personal i madura.

Afirma que aquest interès ve degut a la necessitat de recuperar el contacte amb el vianant i de descobrir un nou marc el qual considera realment interessant per situar les seves imatges anònimes i a temporals.

Es troba però amb una clara problemàtica a l'hora de trobar un lloc dins el panorama urbà, ja que en aquesta època a diferència d'ara, el seu llenguatge clàssic i proper a les arts pictòriques tradicionals, era un llenguatge gairebé encara mai vist pel que fa a les intervencions muralistes i conceptualment comportava unes certes dificultats.

Miquel Wert (1982-). Les innocents, 2017.
Mixed media on wall,
(Barcelona)

Miquel Wert (1982-). Nostos, 2017.
Mixed media on wall,
Gargar Festival (Penelles, Lleida)

Actualment aquest fet ha evolucionat, ja que cada vegada més autors muralistes s'expressen en aquesta línia més tradicional. A nivell tècnic, s'ha d'entendre que els suports són diferents, i explica Wert que, treballa de forma bastant diferenciada cada un d'ells tot i que recentment està intentant trobar un punt comú per tal que els acabats tant al mur com a la tela no estiguin tan allunyats.

Està intentant evolucionar tècnicament i conceptualment amb intenció de desenvolupar una unitat, un treball sòlid que pugui funcionar de la mateixa manera més enllà d'on estigui realitzada, fet que està essent d'allò més difícil confirma l'artista.

Després d'observar el punt de vista d'un artista el qual ha dedicat gairebé tota la seva vida artística al treball de taller i l'espai expositiu, observem que les problemàtiques personals que esmentava anteriorment també formen part de la seva trajectòria i tot i que comporten un seguit de dificultats tècniques i conceptuals, està en constant investigació per solucionar-les i trobar un fil conductor i un punt d'unió entre cada una de les corrents artístiques en les quals pretén desenvolupar-se.

A continuació, m'interessa veure el punt de vista de l'artista **Zesoner**, tal com he explicat anteriorment, un punt de vista més semblant al meu, ja que, es tracta d'un artista iniciat plenament al carrer i amb el qual pretenc observar relacions i diferències pel què fa el discurs d'en Miquel Wert que hem descobert anteriorment.

Ens explica que és als anys 90 quan el moviment del graffiti comença a desenvolupar-se en alguns territoris europeus després d'agafar força durant els anys 80 arreu dels estats units. És en aquesta dècada dels 90 quan, influenciat des de feia anys per la cultura Hip Hop americana i amb decantacions artístiques des de jove, pren la decisió gairebé instintiva com és també en el meu cas, de començar a realitzar petites intervencions escrivint el seu nom amb forma de firma o tagg, arreu del territori francès juntament amb altres companys els quals comparteixen els mateixos interessos.

Durant diversos anys, aquest moviment es converteix en una forma de vida i després de viure'l des dels inicis a nivell europeu i des d'un punt de vista molt proper, ens explica que l'hi ha comportat una sèrie de problemes amb la justícia que encara a hores d'ara no ha solucionat del tot.

L'essència del graffiti és un dels elements que caracteritzen la seva obra des de l'inici i és un dels elements que l'identifiquen i el diferencien d'altres artistes actualment, ja que, tal com explica el mateix artista, ha procurat mantenir un tipus de composició i expressió artística molt relacionada visualment amb la cultura del graffiti per no perdre aquesta empremta vandàlica de la qual deu els seus inicis en el món de l'art.

Zesoner (1980-). Burger 1, 2014.
Spray on wall, 20x15m.
(Brooklyn, New York)

Zesoner (1980-). Sketch, 2015.
Ink on paper.

Pel què fa a les seves intervencions muralistes, a diferència d'en Miquel i molts altres artistes d'aquest àmbit, Zesoner no expressa cap interès alhora de tenir en compte el tipus d'espai o entorn social on actua, de manera que és un exemple de muralista al qual no interessa el concepte de situacionisme que hem conegut d'aprop amb el comissari Arcadi Poch.

Ens explica que, la seva principal intenció a l'hora de pintar és la seva pròpia satisfacció personal, el seu propi plaer i que no l'hi importen les opinions generades al espai públic on realitza les seves intervencions, fet que podria ser degut a aquesta mateixa essència vandàlica de la qual prové i que no pretenia complaure l'entorn social sinó molestar-lo.

És interessant veure que els dos interessos a l'hora d'intervenir l'espai públic, són completament diferents en un artista i l'altre i que aquest fet és resultat de diversos ideals que han anat incorporant des dels seus inicis, tots dos diferents, sense concloure si un és més vàlid que l'altre sinó que, cada una de les interpretacions, pot funcionar per separat.

Si parlem de la integració al món expositiu, no ha sigut gens fàcil per l'artista francès.

Afirma que no ha sigut fins fa ben poc, que les galeries han acceptat un tipus de representacions tan relacionades al graffiti com les seves, tot i que actualment, és un dels estils més sol·licitats pels col·leccionistes per les mateixes raons que he explicat anteriorment.

El fet de posseir una obra d'un graffiter reconegut com a tal, el valor afegit pel sol fet de ser provinent d'un moviment il·legal i perseguit anys enrere, ha despertat interès i les galeries més tradicionals estan donant oportunitats a artistes que mai s'havien plantejat entrar en aquest tipus de circuits artístics.

Per a ells, aquest fet planteja diversos dilemes tal com diu en Zesoner, ja que, el fet d'entrar al món expositiu i a la venda de la seva obra va totalment en contra dels ideals inicials que expressen des de fa anys, tot i que evidentment alguns decideixen acceptar la realitat i aprofitar-se d'aquesta situació per poder sobreviure millor de l'art, ja que, fins en aquest moment ha sigut gairebé impossible per aquest tipus d'artistes, completament perseguits i rebutjats per la societat.

Zesoner (1980-). Sketch, 2015.
Ink on paper.

Zesoner (1980-). No name, 2015.
Spray on wall, 8 x 6m.
(Connecticut, UEA)

Tal com succeeix en el meu cas, les grans institucions i campanyes publicitàries estan al corrent d'aquest reconeixement col·lectiu actual per aquests tipus de corrents artístiques i les utilitzen com a potents armes d'interès comercial, contractant artistes i oferint remuneracions a canvi de treballar al servei dels ideals capitalistes i oblidant completament l'essència inicial per la qual han començat a desenvolupar la seva trajectòria artística.

Aquest fet és una realitat que des del punt de vista tant d'en Miquel Wert com en Zesoner, ho seguirà essent cada vegada més, ja que si pretenem sobreviure de l'art evidentment hem d'adaptar-nos als canvis socials, econòmics i culturals que es produeixen al nostre entorn per no quedar-nos enrere i poder seguir evolucionant quan l'activitat artística es converteix en una professió de la qual en necessitem viure.

Tant ells com jo, creiem que és important trobar, però, un punt medi entre les dues realitats que vivim, cosa a vegades difícil com és en el meu cas actualment en veurem deslligat d'una activitat artística des de fa temps, que sigui fora de tots aquests paràmetres.

Aquesta investigació evidencia aquesta problemàtica analitzant les diverses etapes per les quals s'ha anat desenvolupant la corrent artística que visc, aporta diversos punts de vista de les diverses formes d'afrontar-la i pretén reforçar els mecanismes tècnics i conceptuals a l'hora de tenir en compte la producció artística que pretenc realitzar.

5 METODOLOGIA

A continuació d'aquest desenvolupament teòric analitzant diversos precedents històrics i reflexionant sobre l'actualitat que gira entorn aquests diversos conceptes, mitjançant diferents punts de vista, referències i maneres d'entendre'ls, arriba el moment d'introduir la producció pictòrica personal, resultant d'una experimentació tècnica i conceptual tenint en compte els aspectes i problemàtiques comentades anteriorment.

Primer de tot i abans d'entrar en detall, m'agradaria apuntar que la intenció principal és crear una composició visual que funcioni com a conjunt, desenvolupar un diàleg mitjançant les 4 peces que la formen, tenint en compte des d'un principi, la investigació tècnica sobre diversos suports i de quina manera mitjançant les seves representacions, poden funcionar com a una sola idea. Resoldre tècnicament de formes diferents, un únic concepte, adaptant-se a cada un dels suports i tenint en compte la seva presència dins un espai expositiu.

Durant la meua trajectòria com a interventor de l'espai públic, la majoria dels conceptes sobre els quals he treballat han sigut resolts tècnicament de formes semblants, ja que després de varis anys d'experimentació el meu procés de treball comença a prendre una dinàmica cada vegada més rutinària i lenta pel que fa a la seva evolució.

Pel que fa a la producció artística d'aquest projecte, el procés de treball ha sigut menys còmode per a mi, ja que he hagut d'adaptar-me a tècniques i suports amb les quals no estic tan habituat a treballar-hi tot i que després d'una llarga lluita, he aconseguit els resultats que em proposava prèviament i penso que he sabut relacionar-los de manera correcta entre ells i a la vegada, amb el meu discurs ja més conformat, en l'àmbit del muralisme.

La producció artística resultant han sigut un total de 4 obres, realitzades i pensades per funcionar com a conjunt creant un diàleg visual, però igualment amb intenció de ser interessants funcionant cada una d'elles per separat.

Pel que fa a les tècniques utilitzades han sigut diverses, ja que cada un dels suports reclamava una resolució diferent. Des d'un treball delicat i calculat mitjançant la tinta xina sobre paper fins al treball d'exterior en un petit mur pintat al carrer únicament amb pintura d'esprai i transportat posteriorment a l'espai expositiu de manera literal.

El salt d'un suport i desenvolupament tècnic en un suport i l'altre és evidentment molt extens pel que fa a les seves interpretacions, tot i que les representacions respectives pretenen trobar un nexa de connexió i funcionar com a conjunt, juntament també amb les altres dues creacions.

Cada una de les representacions, ha suposat una experimentació tècnica caracteritzada per diverses proves prèvies de materials, nous descobriments i dificultats, reaccions davant els imprevistos, però sobretot el desenvolupament d'un discurs mitjançant diversos llenguatges diferents.

6 PRODUCCIÓ

A continuació, després de parlar sobre la metodologia del projecte en termes generals, entrem més en detall per parlar de manera individual de cada una de les 4 obres per posteriorment parlar-ne, també, de manera conjunta. Explicaré la metodologia empleada en cada una d'elles, les intencions representatives i expressives, les diverses problemàtiques sorgides i les seves pertinents fitxes tècniques alhora que presento documentació gràfica amb la qual podem contemplar-les des d'un pla més pròxim i detallat fins a un de general. Les presento per ordre cronològic de producció per comprendre de quina manera s'ha desenvolupat l'experimentació en els diversos suports, des de la primera creació realitzada sobre suport de paper, seguit del suport de fusta, posteriorment sobre el suport de tela i finalitzant amb el mur.

Fitxa tècnica

Títol: 1.

Autor: Nil Safont Solé

Tècnica: Tinta Xina sobre paper 160g.

Tamany: 21 x 29,7 cm.

Localització: Barcelona.

Es tracta de la representació d'una figura femenina la qual s'acaricia el coll amb la ploma d'un ocell, potser del que té situat damunt l'espatlla.

Experimento de quina manera funciona la tinta sobre el paper, aconseguint taques més fosques i més clares segons la quantitat d'aigua que contenen les pinzellades.

M'interessa obtenir una representació figurativa amb moviment, però alhora tan expressiva com sigui possible sense perdre la identificació visual de cada element representat.

Pretenc crear un petit diàleg entre ambdues figures, creant una sensació de conjunt i relació entre els dos però alhora de separació mitjançant les seves mirades en direccions contraposades i les seves actituds.

Nil Safont (1995-) . 1, 2018.
Tinta sobre paper 160 g ,
21 x 29,7 cm. (Barcelona)

Fitxa tècnica

Títol: 2.

Autor: Nil Safont Solé

Tècnica: Pintura en esprai, aiguarràs i pintura acrílica sobre fusta (Mdf).

Tamany: 170 x 130 cm.

Localització: Barcelona.

Representa el punt medi de la meua experimentació tècnica pel que fa al suport, ja que té qualitat de duresa inferior al mur però superior a la tela. Investigo com tractar i preparar un suport que no he utilitzat prèviament i realitzo la imprimació adequada abans de començar la representació pictòrica.

Experimento de quina manera la pintura en esprai barrejada amb aiguarràs, em permeten crear veladures i taques aigüades disposant-les mitjançant diversos pinzells amb la fusta perpendicular al terra.

Es tracta de la representació de dos rostres femenins que creen un recorregut visual i dinàmic d'esquerra a dreta pel que fa a les seves respectives posicions.

Són tractats tècnicament de maneres diferents, observant també, que estan disposats en plans de proximitat diferents. Pretenc crear un diàleg entre ambdues perspectives tot i resoldre expressament les representacions de forma tècnica diferent.

Crear una relació tècnica i visual que funcioni entre ambdós tractaments representats, representar dos discursos diferents i evidenciar-ho mitjançant les expressions d'aquests dos rostres, els quals creen una composició visual pensada per funcionar com a conjunt però també per funcionar com a idea de dualitat.

**Nil Safont (1995-) . 2 , 2018.
Mixed media sobre fusta (MDF) ,
170 x 130 cm. (Barcelona)**

La intenció és evidenciar al màxim tècnicament, la dualitat artística de la qual estic parlant, realitzant un tractament acurat i detallista purament pictòric i amb intencions expressionistes al rostre que queda més enllà de l'espectador, mentre que l'altre tractament tècnic és per taques de color que conformen diverses tonalitats de llum i evidencien que es tracta de la representació d'un rostre, amb una tècnica menys acurada o detallista i que recorda a les obres realitzades amb plantilla o 'stencil' que utilitzem sovint alguns artistes urbans a l'hora de crear representacions de grans dimensions a l'espai públic.

Fitxa tècnica

Títol: 3.

Autor: Nil Safont Solé

Tècnica: Oli i acrílic sobre tela

Tamany: 180 x 120 cm.

Localització: Barcelona.

En aquest cas treballa sobre tela, el suport el qual em produeix més respecte a l' hora de seguir l'experimentació pictòrica sobre diversos suports amb dureses i tractaments diferents.

Pretenc seguir desenvolupant la tècnica anterior i treballant amb la idea de dualitat visual en una mateixa representació. Una fotografia feta personalment prèviament, inspira aquesta representació on destaca la reinterpretació d'una llum molt contrastada que permet insinuar la figura donant-ne tan sols la informació visual necessària i creant alhora una transparència amb la textura del fons.

L'expressió de la figura pretén crear un diàleg amb la composició anterior tot i que també vol funcionar i crear sentit per ella sola. El rostre i part superior del coll, realitzats amb pintura a l'oli, el torç i la mà realitzats amb pintura acrílica i tractats en forma de taques de llum de la mateixa forma que la part dreta de l'obra anterior.

Destaco la utilització de la pintura a l'oli per primera vegada, cosa la qual ha sigut un repetè però que finalment m'hi he sentit còmode i he pogut desenvolupar la representació de la manera que pretenia, ja que proporciona un tractament pictòric que no havia trobat prèviament amb cap altra tècnica o material.

**Nil Safont (1995-) . 3 , 2018.
Oli i acrílic sobre tela,
180 x 120 cm. (Barcelona)**

La representació en blanc i negre es deu a la voluntat d'estudiar de forma més acurada els volums del rostre i la llum, entrar més en detall mitjançant una tècnica com la pintura a l'oli la qual ho permet i combinar-la amb la pintura acrílica per seguir desenvolupant la intenció d'evidenciar al màxim la dualitat tècnica de manera, però, que funcioni visualment com a conjunt figuratiu.

La fletxa marronosa del pit crea una relació cromàtica visual i conceptual amb la composició anterior, tot i que pot apreciar-se millor en veure-les una al costat de l'altre, tal com veure'm pròperament al següent apartat i presencialment a l'espai expositiu.

Fitxa tècnica

Títol: 4.

Autor: Nil Safont Solé

Tècnica: Oli i esprai sobre totxana.

Tamany: 150 x 140 cm.

Localització: Barcelona.

La darrera part de la producció artística del projecte i una de les etapes més interessants de comentar del procés de treball.

Es tracta d'una representació creada mitjançant pintura a l'oli i esprai directament sobre totxana. Després de descobrir la pintura a l'oli en l'obra anterior, aquí la torno a utilitzar i combinant-la i jugant també, amb la pintura d'esprai. M'interessa el fet de portar directament del carrer, un petit mur pintat dins l'espai expositiu.

Durant el desenvolupament de la proposta, m'he adonat que podia tenir també connotacions escultòriques cosa que és per a mi un llenguatge completament nou però que és capaç de funcionar també com a instal·lació juntament amb les altres 3 peces de la producció.

El mur ha sigut construït de manera que la representació s'adapta a l'estructura d'aquest i pretén crear un efecte visual en ser vist des de l'esquerra. El cromatisme general de la composició segueix en concordança amb la resta de creacions per no perdre la connexió visual entre elles, tot i ser aquesta última, un suport molt diferent dels altres.

Aquesta última producció ha significat la part més interessant de la meua experimentació tècnica, ja que després de diversos anys treballant sobre el mur, mai ho havia fet de la manera com ho he fet amb aquest pel que fa a les qüestions que m'he fet durant el procés, amb una mirada completament diferent a l'habitual i tenint en compte el tipus de suport i la seva capacitat de funcionar dins a un context volent-ne representar un altre.

Tal i com he parlat durant el projecte sobre les noves relacions entre galeries i artistes urbans i les oportunitats que aquests estan obtenint pel sol fet de ser artistes de l'espai públic, pretenc evidenciar aquesta idea portant un troç de mur pintat al carrer, directament al espai expositiu, posant en evidència que, al espai públic seria observat d'una manera i que dins l'exposició ho és d'una altra, pel sol fet de ser-hi.

7 CONCLUSIONS

La voluntat de posar-me a prova i realitzar una mirada i una reflexió envers la meua trajectòria artística, han sigut els impulsadors d'aquest projecte el qual conclouré resumint l'experiència que m'ha proporcionat com també els nous reptes evolutius que m'ha despertat.

L'interès d'aquesta investigació, gira entorn el desenvolupament cronològic de diverses corrents artístiques i les seves interaccions i diferències mitjançant diversos conceptes i reflexions.

El motiu principal, però, no han sigut aquests moviments artístics sinó l'evolució de la figura de l'artista envers aquests i quin paper hi juga a cada un d'ells.

Fruit de l'experiència personal com a artista urbà, diverses problemàtiques i qüestions sorgides durant la trajectòria artística, han provocat l'interès per investigar més a fons de manera teòrica i pràctica sobre aquest camp i desenvolupar-ho aprofitant l'oportunitat de realitzar aquest projecte d'investigació.

La recerca de nova informació no ha sigut complexa, ja que, des del principi he tingut clar a quines fonts o referents havia de recórrer per poder parlar sobre aquest tema d'una manera correcta i més extensa.

Vull destacar, però, que bona part del text exposat és resultant de reflexions personals mitjançant vivències i experiències que juntament amb informacions trobades durant el desenvolupament del projecte, m'han permès crear nous discursos.

M'he adonat que em cal tenir en compte aspectes a l'hora d'intervenir l'espai públic, que abans desconeixia i que a partir d'ara no podré passar per alt, ja que, els considero imprescindibles per donar més sentit al meu projecte artístic.

Després de conèixer l'evolució durant el segle XX fins a l'actualitat pel que fa la intervenció a l'espai públic, concretament el muralisme, puc concloure que la figura de l'artista urbà ha canviat i ha evolucionat de manera constant i s'ha adaptat de manera ràpida als canvis polítics, socials però sobretot, també, urbanístics de les ciutats.

He viscut aquest canvi des d'un punt de vista personal, iniciant-me al món del graffiti i evolucionant fins al que actualment considerem muralisme, un mateix llenguatge però amb intencions diferents i un nou i gran reconeixement actual a causa d'un canvi de mirada que s'ha desenvolupat a nivell polític i social per l'oferta cultural que poden proporcionar a les ciutats aquest tipus de pràctiques.

L'elaboració e investigació teòrica d'aquest projecte m'ha proporcionat nous mecanismes de pensament a l'hora de prendre decisions durant el posterior procés de treball. D'aquest, n'han sorgit quatre peces molt diferents pel que fa sobretot els suports i les tècniques però semblants en altres aspectes, de manera que puguin funcionar com a conjunt però també de forma separada. Igual que l'artista urbà que pretén adaptar-se a diversos contextos, funcionant correctament en cada un d'ells però alhora, desenvolupant un fil conductor o un nexa entre cada una de les produccions per poder conformar un únic discurs artístic.

Pel que fa a nivell pràctic, l'experiència ha sigut enriquidora, ja que, m'he posat a prova a nivell tècnic i conceptual experimentant amb nous llenguatges i buscant una connexió amb aquests i amb els quals ja em sento còmode.

Sortir de la zona de confort no és fàcil, però m'ha permès descobrir tècniques que no havia utilitzat prèviament i que a partir d'ara formaran part del meu discurs artístic no tan sols al carrer sinó també a la producció artística d'estudi.

Durant el procés de creació, han aparegut diverses dificultats a l'hora de definir quina tècnica era la més adequada per treballar sobre cada un dels diferents suports, alguna d'elles utilitzades per primera vegada que han provocat l'aparició de diverses dificultats a l'inici i moltes hores de treball per adaptar-me d'una manera correcta.

És un exemple la utilització de pintura a l'oli, la qual m'ha fascinat i m'he penedit de no haver provat prèviament. M'ha permès descobrir un tractament desconegut fins ara del material pictòric, molt més acurat i complex dels que havia provat fins ara.

M'ha despertat el desig i necessitat de seguir treballant aquesta tècnica, ja que, m'ha donat capacitat per descobrir que puc obtenir nous llenguatges amb la seva utilització.

També ha sigut interessant el fet de barrejar diverses tècniques en una mateixa representació, sense intenció de camuflar les seves diferències sinó de fer-les funcionar visualment de manera que puguin identificar-se i relacionar-se.

Per concloure aquest projecte, m'agradaria remarcar que l'experimentació tècnica ha sigut per a mi l'element més destacable del conjunt de la investigació, pel què fa la importància que ha representat per a mi tancar-me a l'estudi durant aquests mesos i pels coneixements que actualment puc aplicar als nous projectes que sorgeixen.

Tot això, però, no hauria sigut possible sense la recerca teòrica realitzada durant llargues reflexions a causa de les problemàtiques sorgides durant la meua pròpia trajectòria artística.

Pretenc seguir treballant l'espai públic però des d'un punt de vista més pròxim als conceptes que he conegut mitjançant aquesta investigació i que m'han fet adonar que les meves anteriors propostes podrien haver tingut més contingut o intencionalitat.

Pel què fa la producció artística d'estudi, m'interessa seguir desenvolupant nous llenguatges mitjançant les tècniques que he experimentat durant aquest projecte, però sobretot, m'interessa especialment treballar a fons el meu discurs artístic a nivell conceptual per seguir evolucionant pel què fa la intervenció a l'espai públic però també en altres camps igual d'interessants.

De manera sincera, agraeixo el suport rebut de la tutora Maria Rosa Vives Piqué que ha sabut comprendre'm i aconsellar-me en cada etapa del procés tot i ser un àmbit o un tema divers de la seva especialitat.

8 BIBLIOGRAFIA

CITADA

Llibres

- CORONEL RIVERA, J. (2007). *Diego Rivera: Obra mural completa*. Mèxic: Taschen Benedikt.
- RODRIGUEZ PRAMPOLINI, I. (2013). *Muralismo mexicano 1920 - 1940: Crónicas, catalogo razonado I y II*. Mèxic: Fondo de cultura economica.
- GIUNTA, ANDREA. (2005). *Cândido Portinari y el sentido social del arte*. Buenos Aires: Siglo XXI Editores.
- GANZ, NICHOLAS. (2010). *Graffiti: Arte urbano de los cinco continentes*. Barcelona : Gustavo Gili.
- BANKSY. (2006). *Banksy: Wall and piece*. Londres: Secker and Warburg.
- McCORMICK, CARLO. (2015). *Trespass. A History of Uncommissioned Urban Art*. Londres: Taschen GmbH.
- TRISTRAM, C. , GONZALEZ SUAREZ, M. y SUAREZ, M. (2011). (2015). *Los nombres esenciales del arte urbano y del graffiti español*. Barcelona: Lunewerg.

Películes

- *Exit through the gift shop* (*Salida por la tienda de regalos*. Dir. Banksy). Paranoid Pictures. 2010.

Web

- WERT, MIQUEL. *Works*. <<http://www.miquelwert.com/works/>> [Consulta:14 d'Abril de 2018]

GENERAL

BULL, MARTIN. *Banksy locations and tours*. Londres: Shell Shock Publishing, 2008.

BANKSY. *Wall and Piece*. Londres: The Random House, 2005.

WEBGRAFIA

Art Crimes: the writing on the wall. Susan Farrell (ed.) 2013. Entrevista a Os Gemeos. Última consulta: 28 d'abril de 2018. <http://www.graffiti.org/osgemeos/index.html>

DEBORD, GUY. "Teoría de la deriva", *Internationale Situationniste*, vol.2. 1958. Traducción extreta de *Internacional situacionista*, vol.1 Madrid: Literatura Gris, 1999. Última consulta: 5 de maig de 2018. <http://www.ugr.es/~silvia/documentos%20colgados/IDEA/teoria%20de%20la%20deriva.pdf>

KATARAS, ALEX. *Advertising, propaganda and Graffiti art*, Tesi de Màster. University Saint Martin's London, 2006, a Art Crimes. Última consulta: 13 de maig de 2018. <http://www.graffiti.org/faq/kataras/kataras.html>

Exit through the gift shop. Adam Eddie (ed.) 2013. Última consulta: 25 d'abril de 2018. <http://www.banksyfilm.com/>

KEITH HARING. *Urbanario: graffiti y arte urbano*. Madrid, 15 de desembre 2008. Última consulta: 2 de maig de 2018. <http://www.urbanario.es/articulos/articulo/art/keith-haring/>

Blu sketch note book. Web oficial de Blu. 2013. Última consulta: 26 de maig de 2018. <http://www.blublu.org/sito/video/001.html>

PARDO, ANTÓN. "De cómo o porqué exponer arte urbano." *A*Desk Magazine*, 60, 18 de maig de 2010. Última consulta: 9 d'abril de 2018. <http://www.a-desk.org/spip/spip.php?article533>

COLLINS, LAUREN. "Banksy was here: the invisible man of graffiti art." *The New Yorker*, 14 de març de 2010. Última consulta: 23 d'abril de 2018. http://www.newyorker.com/reporting/2007/05/14/070514fa_fact_collins?currentPage=all

ZESO ART. "WALLS", 2015. Última consulta 20 d'abril de 2018. <http://www.zesoart.com/site/>

DENNANT, PAMELA. "Urban expression, urban assault, urban wildstyle, New York city graffiti." *Thames Valley University, London*, 1997 a Art Crimes. Última consulta: 6 de maig de 2018. <http://www.graffiti.org/faq/pamdennant.html>

